

Usnesení

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Karel Podolka a soudci JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Pavel Pavlík, JUDr. Petr Příhoda a JUDr. Marie Žiškova, o návrhu Obvodního soudu pro Prahu 8 na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi Obvodním soudem pro Prahu 8 a Městským soudem v Praze, za další účasti žalobce T-Mobile Czech Republic a. s., se sídlem v Praze 4, Tomíčková 2144/1, PSČ 149 00 a žalovaných: 1) GTS NOVERA a. s., se sídlem v Praze 8, Sokolovská 86/131, PSČ 186 00, a 2) Český telekomunikační úřad, Sokolovská 219, poštovní příhrádka 02, Praha 25, PSČ 225 02, o žalobě o nahrazení dodatku ke smlouvě o propojení, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod. sp. zn. 8 C 183/2006,

t a k t o :

Návrh se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 15. 1. 2007 se Obvodní soud pro Prahu 8 jako navrhovatel domáhal u zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, aby tento senát rozhodl spor o pravomoc, vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Městským soudem v Praze ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod. sp. zn. 8 C 183/2006.

Ze soudního spisu vyplynulo, že Český telekomunikační úřad rozhodnutím ze dne 10. 12. 2004, čj. 32696/2003-610/XIV, rozhodl o tom, že společnosti Aliatel a. s. (nyní GTS NOVERA a. s.) a T-Mobile Czech Republic a. s. jsou podle § 40 odst. 2 a 5 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, povinny propojit jimi provozované veřejné telekomunikační sítě pro službu přístup ke službám se sdílenými náklady, a to za podmínek upravených Smlouvou o propojení telekomunikačních sítí uzavřenou mezi uvedenými společnostmi dne 2. 11. 2001, ve znění dodatků, a za podmínek uvedených v Dodatku č. 1 včetně přílohy B k Dodatku č. 1 ke Smlouvě o propojení telekomunikačních sítí mezi společnostmi GTS NOVERA a. s. a T-Mobile Czech Republic a. s. Tento dodatek Český telekomunikační úřad označil za nedílnou součást svého rozhodnutí s tím, že text dodatku v rozsahu a způsobem v rozhodnutí uvedeným změnil. Předseda Českého telekomunikačního úřadu pak rozhodnutím ze dne 25. 3. 2005, čj. 8750/2005-603 zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí a proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobu u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 25. 4. 2006, čj. 10 Ca 126/2005-90, odmítl. V odůvodnění uvedl, že napadenými rozhodnutími byla

stanovena povinnost žalobce a žalovaného 1) v oblasti telekomunikačního práva, a to postupem, který sice představuje ingerenci orgánu veřejné správy do právních vztahů dotčených společností, avšak nikoli do sféry veřejnoprávních vztahů, nýbrž do sféry smluvních vztahů soukromoprávní (obchodní) povahy. Městský soud v Praze odkázal na podobný případ, a to věc publikovanou pod č. 466/2005 Sb. NSS, kde Nejvyšší správní soud vyslovil, že „rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, jímž se ukládá povinnost uzavřít smlouvu o podílu odběratele na úhradě účelně vynaložených nákladů dodavatele spojených s připojením odběrného zařízení a se zajištěním požadovaného příkonu ve stanoveném znění, je rozhodnutím o sporu podle § 17 odst. 8 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, v situaci, kdy mezi držitelem licence a jeho zákazníkem nedošlo k dohodě o uzavření smlouvy, a tedy rozhodnutím, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci“. Městský soud v Praze posléze uzavřel, že jestliže je správní soudnictví koncipováno jako výlučně veřejnoprávní, nezbylo, než žalobu s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. b) s. ř. s. odmítnout jako nepřípustnou.

Žalobce tedy podal novou žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 8. Tento soud pak podal v úvodu označený návrh, v němž konstatoval, že se v dané věci nejedná o soukromoprávní věc, ale o věc, která měla být projednána a rozhodnuta ve správním soudnictví; odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, čj. 3 As 48/2004-82, publikovaný pod č. 882/2006 Sb. NSS.

Vedle nové žaloby podal žalobce také kasační stížnost proti uvedenému rozhodnutí Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud ji projednal a rozsudkem ze dne 5. 9. 2007, čj. 4 As 65/2006-146, zrušil usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 17. 10. 2007. V odůvodnění Nejvyšší správní soud odkázal na svoji dosavadní judikaturu (rozsudek, jehož se dovolával i Obvodní soud pro Prahu 8), z níž plyne, že Český telekomunikační úřad při vydávání rozhodnutí nahrazujícího dodatek ke smlouvě o propojení vystupuje ve vrchnostenském postavení a svým rozhodnutím nahrazuje vůli smluvních stran, přičemž přezkum takového rozhodnutí spadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

Zvláštní senát se před rozhodováním ve věci samé zabýval podmínkami, za nichž vůbec může věc projednat a o ní rozhodnout.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. jsou stranami kladného nebo záporného kompetenčního sporu buď soudy na straně jedné a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy na straně druhé, nebo soudy v občanském soudním řízení na straně jedné a soudy ve správním soudnictví na straně druhé. Podle § 1 odst. 2 téhož zákona je kompetenčním sporem spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž již druhá strana vydala pravomocné rozhodnutí (tj. pozitivní kompetenční spor). Kompetenčním sporem je též spor, ve

kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků (tj. negativní kompetenční spor.).

Podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. zvláštní senát rozhodne usnesením o tom, kdo je příslušný vydat rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení. Podle § 5 odst. 3 téhož zákona zvláštní senát současně zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela pravomoc o věci rozhodovat, jestliže dospěje k závěru, že vydání rozhodnutí ve věci je v pravomoci této strany kompetenčního sporu.

Jelikož zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu existujícího ke dni, kdy o věci rozhoduje (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS), je rozhodné nejen to, že kompetenční spor vznikl, ale také to, že trvá ke dni jeho rozhodování zvláštním senátem.

Pokud Městský soud v Praze popřel svou pravomoc o věci rozhodovat tím, že žalobu odmítl, ale jeho rozhodnutí zrušil v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud, je zřejmé, že tu již žádný kompetenční spor není, neboť žádný správní soud nepopřel svoji pravomoc. Městský soud v Praze, který svoji pravomoc dříve popíral, je nyní vázán názorem Nejvyššího správního soudu v tom smyslu, že o žalobě proti rozhodnutí nahrazujícím dodatek ke smlouvě o propojení rozhodují soudy ve správním soudnictví.

Rovněž není možný postup podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., které zvláštnímu senátu ukládá zrušit rozhodnutí, jímž strana kompetenčního sporu nesprávně popřela svou pravomoc, neboť takové rozhodnutí tu již není.

Z těchto důvodů byl návrh Obvodního soudu pro Prahu 8 odmítnut podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 4 zákona č. 131/2002 Sb.

Obvodní soud pro Prahu 8 nyní při zkoumání podmínek řízení bude postupovat podle § 104b o. s. ř. (ustanovení § 104c o. s. ř. na danou věc již nedopadá); ve svém rozhodnutí současně vhodným způsobem upraví poučení o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví (§ 104b odst.1 druhá věta o. s. ř.), neboť v souzené věci taková žaloba podána byla a ve správním soudnictví je projednávána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2008

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního senátu